Ustavni sud Bosne i Hercegovine, predsjednik Mirsad Ćeman, 18. decembra 2025. godine, u predmetu broj **AP-5371/25**, rješavajući zahtjev **H. S.** za donošenje privremene mjere, na osnovu člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine, člana 57. stav (2) tačka e) i člana 64. st. (1) i (2) Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine – prečišćeni tekst („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ br. 94/14, 47/23 i 41/24), donio je

ODLUKU O PRIVREMENOJ MJERI

Odbija se kao neosnovan zahtjev **H. S.** za donošenje privremene mjere.

OBRAZLOŽENJE

1. H. S. (u daljnjem tekstu: apelant) iz Visokog, državljanin Bosne i Hercegovine, kojeg zastupaju Adna Dobojlić Ucoglan i Aida Karavelić, advokati iz Sarajeva i Visokog, podnio je 16. decembra 2025. godine apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ustavni sud) protiv akta Suda Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Sud BiH) broj S1 3 K 052803 25 Eks 3 od 4. decembra 2025. godine i Rješenja Ministarstva pravde Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Ministarstvo) broj 08-14-7-7315/25 od 24. novembra 2025. godine. Apelant je također podnio zahtjev za donošenje privremene mjere kojom bi Ustavni sud odložio njegovo izručenje u Republiku Italiju (u daljnjem tekstu: Italija) do donošenja odluke Ustavnog suda o apelaciji.

Uvodne napomene

2. Pred Sudom BiH pokrenut je postupak izručenja potraživanog apelanta, iniciran realizacijom međunarodne potjernice NCB Interpola Rim, Italija, broj MA-462-2025-MAR-BAT od 30. jula 2025. godine, odnosno potjernice NCB Interpola Sarajevo broj 20-04/1-14-2-E-PL-26-2468-3/25-11 od 7. augusta 2025. godine, raspisane s ciljem vođenja krivičnog postupka pred nadležnim pravosudnim organom Italije.

3. Sud BiH je rješenjem od 22. augusta 2025. godine apelantu odredio privremeni pritvor u smislu relevantnih odredbi Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim stvarima (u daljnjem tekstu: ZMPP), koji je produžen rješenjem Suda BiH od 4. septembra 2025. godine do dostavljanja originalne molbe i ekstradicione dokumentacije od države moliteljice. Nakon što su sudu dostavljene

molba za izručenje i ekstradiciona dokumentacija, sud je rješenjem od 29. septembra 2025. godine apelantu ukinuo privremeni pritvor, te istovremeno odredio ekstradicioni pritvor, koji može trajati do izvršenja odluke o izručenju ili do nove odluke suda, ali najduže šest mjeseci računajući od dana pritvaranja, odnosno od 21. augusta 2025. godine do 21. februara 2026. godine.

4. Nakon prijema zamolnice Ministarstva pravde Italije broj MN 464/2025 AR + 4 od 22. septembra 2025. godine, Tužilaštvo Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Tužilaštvo) dostavilo je Sudu BiH Prijedlog broj T20 0 KTEKS 0027394 25 od 29. septembra 2025. godine za određivanje ekstradicionog pritvora apelantu i utvrđivanje pretpostavki za izručenje.

Rješenja Suda BiH o ispunjenosti uvjeta za apelantovo izručenje

5. Rješenjem Suda BiH broj S1 3 K 052803 25 Kv 3 od 30. oktobra 2025. godine utvrđeno je da su ispunjene zakonske pretpostavke za apelantovo izručenje pravosudnim organima Italije s ciljem vođenja krivičnog postupka pred pravosudnim organima te države zbog krivičnog djela kriminalnog udruživanja, oružanog/teškog razbojništva i tjelesne povrede iz čl. 61 n. 5, 110, 582, 585, 648, 628 c. 1, 2, 3. i 4. Krivičnog zakona Italije.

6. U obrazloženju rješenja je navedeno da je Sud BiH 29. septembra i 13. oktobra 2025. godine održao ročišta na kojima je strankama i apelantovoj odbrani omogućeno da se izjasne o molbi za izručenje i dostavljenoj dokumentaciji. Apelantova odbrana se usprotivila prijedlogu za izručenje ističući da je apelant državljanin isključivo Bosne i Hercegovine te da Tužilaštvo nije dostavilo dokaz da ima italijansko državljanstvo. Ukazano je da zamolnica Italije ne sadrži dovoljno dokaza koji bi potvrdili osnovanu sumnju jer se činjenični opis zasniva na iskazu svjedoka i prepoznavanju jednog inspektora, što odbrana smatra nedovoljno pouzdanim.

7. Sud BiH je nakon izvršenog uvida u dostavljenu dokumentaciju u spisu utvrdio da su nadležni organi Italije u potpunosti postupili u skladu s odredbama člana 35. ZMPP-a i člana 12. Evropske konvencije o ekstradiciji, posebno uzimajući u obzir da je molba sačinjena u pismenom obliku i podnesena putem međunarodne pravne pomoći, a uz nju je dostavljena sva potrebna originalna ekstradiciona dokumentacija. Osim toga, utvrđeno je da su, u skladu s odredbama člana 42. stav 1. ZMPP-a, ispunjene zakonske pretpostavke za apelantovo izručenje iz Bosne i Hercegovine u Italiju.

8. Ukazano je da je odredbama člana 34. tačka a) ZMPP-a kao pretpostavka za izručenje propisan uvjet da lice čije se izručenje traži nije državljanin Bosne i Hercegovine. S obzirom na činjenicu da iz stanja u spisu proizlazi da apelant posjeduje državljanstvo Bosne i Hercegovine, a ta činjenica nije bila sporna, Sud BiH je ispitao da li se, imajući u vidu krivično djelo za koje pravosudni organi Italije

terete apelanta, mogu primijeniti odredbe Ugovora između Bosne i Hercegovine i Italije (u daljnjem tekstu: Ugovor), koji je stupio na snagu 26. maja 2019. godine, koje dozvoljavaju izručenje vlastitih državljana. Ukazano je da je članom 2. stav 1. Ugovora propisano da će se dozvoliti izručenje vlastitih državljana s ciljem krivičnog gonjenja ako su ispunjeni uvjeti propisani Ugovorom za krivična djela organiziranog kriminala, korupcije i pranja novca, za koja je prema pravu obiju država ugovornica propisana kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode u trajanju od najmanje četiri godine. Sud BiH je prvenstveno ispitao ispunjenost tog uvjeta i primjenjivost citiranih odredbi Ugovora koje reguliraju situacije u kojima je moguće izručiti vlastite državljane. Analizirajući činjenični supstrat, te ocjenjujući njegovu protivpravnost prema bilo kojoj odredbi domaćeg krivičnog zakonodavstva, Sud BiH je naveo da se apelant tereti da je, znajući za cilj zločinačkog udruženja i njegove kriminalne aktivnosti, djelujući u sastavu zločinačkog udruženja, ostvario obilježja bića krivičnog djela oružanog/teškog razbojništva i tjelesne povrede. Ukazano je da krivično djelo oružanog/teškog razbojništva i tjelesne povrede iz člana 628. KZ-a Italije po svojim bitnim obilježjima odgovara krivičnom djelu razbojničke krađe iz člana 288. KZFBiH i teške ili lake tjelesne ozljede iz čl. 172. i 173. KZFBiH, odnosno razbojničkoj krađi iz člana 228. KZRS i tjelesnoj povredi iz čl. 131. i 132. KZRS, kojim je sankcionirano više alternativno postavljenih radnji izvršenja sa zaprijećenom kaznom zatvora u trajanju od pet godina i više. Zatim je ukazano da se apelant tereti da je predmetne inkriminacije izvršio u sastavu zločinačkog udruženja iz člana 628. stav 3. tačka 1. KZ-a Italije. Analizom dostavljene ekstradicione dokumentacije s aspekta domaćeg krivičnog zakonodavstva, Sud BiH je utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o višem stepenu organiziranosti osumnjičenih usljed čega su ostvarena bitna obilježja bića krivičnog djela organiziranog kriminala iz člana 250. stav 2. KZBiH. Slijedom toga, Sud BiH je utvrdio da je ispunjen uvjet obostrane kažnjivosti, a rukovodeći se visinom kazni koje su zaprijećene prema zakonodavstvu obiju država, te je ispunjen i uvjet odredbe člana 2. stav 1. Ugovora koji regulira dozvoljenost izručenja domaćih državljana s ciljem njihovog krivičnog procesuiranja, a zbog toga što se radi o krivičnom djelu za koje je propisana kazna zatvora koja zasigurno uključuje oduzimanje slobode u trajanju od najmanje četiri godine u smislu citirane odredbe Ugovora.

9. Sud je utvrdio da su ispunjene i ostale pretpostavke za apelantovo izručenje propisane članom 34. ZMPP-a, što je detaljno obrazložio.

10. Konačno, Sud BiH je podsjetio da ekstradicioni postupak nije krivični postupak u kojem se cijene dokazi ili odlučuje o krivici, već postupak međunarodne pravne pomoći čija je svrha utvrđivanje da li su ispunjene formalne i materijalne pretpostavke za izručenje.

11. Rješenjem vijeća Apelacionog odjeljenja Odjela III Suda BiH (u daljnjem tekstu: apelaciono vijeće) broj S1 3 K 052803 25 Kž od 17. novembra 2025. godine odbijena je kao neosnovana apelantova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja.

12. Apelaciono vijeće je utvrdilo da ne postoje bilo kakve manjkavosti koje bi ukazivale da je odluka o apelantovom izručenju donesena na osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. U prilog tome je navedeno da zamoljena država vrši provjere o ispunjavanju uvjeta za izručenje domaćeg državljanina prema Ugovoru. Apelaciono vijeće je naglasilo da je nedopustivo da zamoljena država detaljno preispituje dokaze o sumnji protiv potraživanog, gdje bi takav vid zadiranja bio suprotan principu povjerenja koje prevladava između država u postupku međunarodne pravne pomoći. Konačno, i apelaciono vijeće je zaključilo da nema smetnji za izručenje potraživanog apelanta ni prema jednom zahtijevanom uvjetu, kako je to i prvostepeni sud pravilno i zaključio.

Odluka o izručenju

13. Ministarstvo pravde je 24. novembra 2025. godine donijelo Rješenje o izručenju broj 08-14-7-7315/25 kojim se dopušta apelantovo izručenje u Italiju radi vođenja krivičnog postupka pred nadležnim sudom Italije. Određeno je da se izručenje dopušta pod uvjetom da se protiv apelanta ne može pokrenuti krivični progon za drugo krivično djelo počinjeno prije izručenja, niti se prema njemu može izvršiti kazna za drugo krivično djelo počinjeno prije izručenja. Određeno je da će rješenje izvršiti pripadnici Granične policije Bosne i Hercegovine, po prethodnom dogovoru Direkcije za koordinaciju policijskih tijela Bosne i Hercegovine (Interpol Sarajevo) i Interpola.

14. Sud BiH je aktom broj S1 3 K 052803 25 Eks 3 od 4. decembra 2025. godine obavijestio apelantove braniteljice da je apelantovo izručenje u Italiju zakazano za 18. decembar 2025. godine u 12.45 na Međunarodnom graničnom prijelazu Aerodrom Sarajevo.

Navodi iz apelacije i zahtjeva za privremenu mjeru

15. Apelant navodi da su mu u provedenom postupku izručenja povrijeđena ljudska prava iz člana II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljnjem tekstu: Evropska konvencija). Smatra da mu je povrijeđeno pravo na pravično suđenje kao državljaninu Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom I tačka 7. Ustava Bosne i Hercegovine, kao i pravo iz člana 6. Protokola broj l uz Evropsku konvenciju. Napominje da nije dao saglasnost za prijevremeno izručenje, te da je u njegovom slučaju prekršena odredba člana 34. u vezi sa članom 40. ZMPP-a. Pri tome je apelant ukazao da traži hitnu privremenu mjeru odlaganja njegovog izručenja zakazanog za 18. decembar 2025. godine do donošenja odluke o podnesenoj privremenoj mjeri, odnosno, u slučaju usvajanja predložene privremene mjere, do donošenja odluke o

apelaciji „koja će se podnijeti u propisanom roku shodno Pravilima Ustavnog suda“. Apelant je u prilog zahtjevu za privremenu mjeru ponovio navode da nije dao saglasnost za izručenje. Dodatno navodi da je državljanin Bosne i Hercegovine romske nacionalnosti s adresom prebivališta u Visokom. Također je naveo da je „težak operirani srčani bolesnik“, s pratećim pogoršanim zdravstvenim stanjem srca tokom trajanja ekstradicionog pritvora, što je dokumentirano u zavodskoj evidenciji.

Relevantni propisi

16. **Zakon o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim stvarima** („Službeni glasnik BiH“ br. 53/09 i 58/13)

Za potrebe ove odluke koristi se neslužbeni prečišćeni tekst sačinjen u Ustavnom sudu BiH, koji u relevantnom dijelu glasi:

Član 34. tačka a)

(Pretpostavka za izručenje)

Pretpostavke za izručenje su da:

a) lice čije se izručenje traži nije državljanin Bosne i Hercegovine;

[…].

Član 40. stav (2)

(Postupak s državljanima Bosne i Hercegovine)

(2) Ako je međunarodnim ugovorom dozvoljeno izručenje državljana Bosne i Hercegovine, postupak za njihovo izručenje bit će proveden prema odredbama ovog zakona koje se odnose na izručenje stranaca.

Član 52. stav (1)

(Pojednostavljeno izručenje)

(1) Lice čije se izručenje traži može dati saglasnost za predaju državi moliteljici na pojednostavljeni način bez provođenja ekstradicionog postupka, kao i odreći se prava na principe specijaliteta.

17. **Bilateralni ugovor između Bosne i Hercegovine i Republike Italije** uz Evropsku konvenciju o izručenju od 13. decembra 1957. godine u cilju proširenja i olakšanja njezine primjene,

potpisan u Rimu, 19. juna 2015. godine („Službeni glasnik BiH – Međunarodni ugovori“ broj 10/15 od 17. decembra 2015. godine) u relevantnom dijelu glasi:

Član 1.

Izručenje vlastitih državljana

(1) Svaka strana ugovornica, može da izruči vlastite državljane koje traži strana moliteljica radi krivičnog gonjenja ili izvršenja pravosnažno izrečene kazne zatvora ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode koja je donesena protiv traženog lica isključivo u slučajevima i pod uslovima predviđenim u članovima 2. i 3. koji slijede.

Član 2.

Izručenje vlastitih državljana za krivična djela organiziranog kriminala, korupcije i pranja novca

(1) Izručenje vlastitih državljana u svrhu krivičnog gonjenja dopustit će se ako su ispunjeni svi uslovi propisani ovim ugovorom za krivična djela organiziranog kriminala, korupcije i pranja novca za koja je prema pravu obje strane ugovornice propisana kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode u trajanju od najmanje četiri godine.

(2) Izručenje vlastitih državljana u svrhu izvršenja pravosnažno izrečene kazne zatvora ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode dopustit će se ako su ispunjeni svi uslovi propisani ovim ugovorom za krivična djela organiziranog kriminala, korupcije i pranja novca u slučajevima kada izrečena kazna zatvora ili mjera koja uključuje oduzimanje slobode iznosi najmanje dvije godine.

18. Prilikom ispitivanja osnovanosti zahtjeva za donošenje privremene mjere Ustavni sud je pošao od odredbi člana VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 64. stav (1) Pravila Ustavnog suda.

19. Član VI/3.b) Ustava Bosne i Hercegovine glasi:

b) Ustavni sud također ima apelacionu nadležnost u pitanjima koja su sadržana u ovom Ustavu, kada ona postanu predmet spora zbog presude bilo kojeg suda u Bosni i Hercegovini.

20. Član 64. Pravila Ustavnog suda glasi:

(1) Ustavni sud može, na vlastitu inicijativu ili na zahtjev podnositelja zahtjeva ili apelanta, odrediti svaku privremenu mjeru za koju smatra da je treba donijeti u interesu stranaka ili pravilnog vođenja postupka.

(2) Izuzetno, predsjednik Ustavnog suda može, u nemogućnosti sazivanja sjednice, odrediti privremenu mjeru iz stava (1) ovog člana.

21. Ustavni sud podsjeća da je član 64. Pravila Ustavnog suda primjenjiv u slučajevima u kojima Ustavni sud ocijeni, na osnovu razloga i dokaza o opravdanosti dostavljenih uz zahtjev za donošenje privremene mjere, da je to u interesu stranaka ili pravilnog vođenja postupka, odnosno da bi mogle nastati neotklonjive štetne posljedice. Donošenje privremene mjere ima smisla i nalazi svoje opravdanje jedino u situaciji kada buduća šteta, čije je nastupanje nedvosmisleno naznačeno u apelaciji i priloženim dokazima, može biti spriječena ili ograničena uvođenjem privremenih mjera.

22. Razlozi kojima se Ustavni sud rukovodi prilikom usvajanja ili neusvajanja zahtjeva za donošenje privremene mjere mogu biti različiti od razloga kojima se Ustavni sud rukovodi prilikom odlučivanja o apelaciji. Razlozi i dokazi koje je apelant naveo u pogledu navodnih kršenja ustavnih prava ne mogu se analogno primijeniti prilikom odlučivanja o osnovanosti zahtjeva za donošenje privremene mjere. Stoga slijedi da apelant mora posebno obrazložiti i dokazati zašto traži donošenje privremene mjere.

23. U konkretnom slučaju apelant nije dostavio dokaze koji bi išli u prilog odluci da bi trebalo donijeti privremenu mjeru radi sprečavanja nastupanja eventualnih nenadoknadivih štetnih posljedica, koji su u suprotnosti sa zakonitim ciljem, ukoliko bi bio izručen u Italiju. Naime, Ustavni sud zapaža da se u ovom postupku radi o redovnom postupku izručenja, a da se saglasnost potraživanog lica zahtijeva samo u slučaju provođenja „pojednostavljenog postupka“ izručenja u smislu člana 52. stav (1) ZMPP-a. Razmatrajući apelantove navode da je „težak operirani srčani bolesnik“ i da mu je stanje pogoršano u ekstradicionom pritvoru, što je dokumentirano u zavodskoj evidenciji, Ustavni sud zapaža da apelant takve navode nije potkrijepio adekvatnim dokazima. Pri tome nije tvrdio da mu u Italiji ne bi bila pružena adekvatna ljekarska pomoć u vezi s njegovim zdravstvenim stanjem. Također, apelant nije ni naveo da bi on lično bio izložen riziku kršenja bilo kojih ljudskih prava. Pri tome, Ustavni sud ima u vidu da se apelant u konkretnom slučaju izručuje pravosudnim organima Italije u svrhu vođenja krivičnog postupka protiv njega, te da će biti pod nadzorom i zaštitom nadležnih organa Italije u kojoj se kao zemlji članici Evropske unije i Vijeća Evrope moraju poštovati prava i slobode svakog pojedinca garantirane odredbama Evropske konvencije o ekstradiciji i Evropske konvencije. Imajući u vidu navedeno, Ustavni sud smatra da ne

postoji „dokaziva tvrdnja“ (engl. *arguable claim*) da bi apelantovim izručenjem pravosudnim organima Italije mogle nastupiti neotklonjive štetne posljedice kao uvjet da bi Ustavni sud usvojio zahtjev za privremenu mjeru.

24. Na osnovu izloženog, odlučeno je kao u dispozitivu ove odluke.

25. Ustavni sud podsjeća da odluka o privremenoj mjeri ni u kojem slučaju ne prejudicira odluku o dopustivosti, odnosno o meritumu predmetne apelacije.

26. U skladu sa članom VI/5. Ustava Bosne i Hercegovine, odluke Ustavnog suda su konačne i obavezujuće.

Predsjednik
Ustavnog suda Bosne i Hercegovine

Mirsad Ćeman